

ESNATZE BAT.

VICENTE ARANA JAUNA-RI.

Itsaso bazterreko arkaitz artean arkitzen nitzan arratsalde batean, lurreko atsekabeak arren ertz'artaraño bulzaka bezela bialdua; guztia zan pakea ta isiltasuna nere inguruan: бага chiki batzuek illillak zetozen, etzan ancheten chillorik, eta nere aurreko ur soro eder arrek zirudien kanpo-santu aundi bat. ¡Ala zan izan ere!....

Chapela kendurik asi zan nere anima bere Egillearekin itzketan, eta orla negoela, sufrimentua arpegian ondo ageri zuen emakume gaiño bat zetorren nere aldera, Eguzkia baño ederragoko aur bat besoetan zuela. Jarri zitzaizkidan aurrean, ezninduten ikusten; ¿nolá ikusi?..... amak etzuen begiratzen Zerura ta urera baizik; aurrak amari bakarrik, eta diot amari, zergatik aur arrek begiratzen zuen bezela etzaio begiratzen amari besterik. Nik ikusten nituen biak, eta iduritzenzait begira nagola, oraindik ere, nere aurrean pasatutako gertaera eder arri.

Arroka bazter batetik agertu zan bateliku koloka bat, eta, au iku-siakin batean, irtenzan emakume arren barrutik deadar ikaragarri bat. Aurra izaturik, asi zan negarrez, eta isilerazotzeagatik ama asi zitzaion zerbait kantari, gogorik ezpazeukan ere. Choko ontara etorri eta ¡jemen ere penak! nion neregain. ¡A!.... ikusiko choko guztiak, ¡zenbat arkituko genituken! Lo gozo batek artuzuen aurra; utzi zuen amak arroka baten gañean aingeruchoa, eta esku batekin bere pusk oni eutsiaz, eta bestea biotzera eramanik, jarri zan belauniko, Zerura begira. ¿Zér pasazan orduan?.... ¿zer esaten zuen emakume arren biotz ark?.... ¿zér, arrokan, Zerua goian ta Lurra bean beste alderdirik gabe, arri gogorra seaskatzak zeukala, lo zegoen aur arrek? ¡Eztakit!.... ¡Eztakit! Baña, ¿nola bigiundu errukitu, poztu ta choratuko etzan Zerua, bi kriatura oek-onela ikusita?

Bazijoan denbora, arratsa zetorren, brumak artu zuen itsasoa, eta Zeruan agertu zan izar bat. Esnatzenda aurra bat-batean, farra dariola, eta bere besochoak luzatu ta goraturik, izar ura arrapatu naiean bezela, esatendu—¡aita! ¡aita!—¡Alchatzenda ama, ematen dio laztan estu-estu bat, eta aurrak artzendu lepotik! ¡Orla gelditu ziran!.....

Neri, burua esku artean neukala, zijoazkidan tantoka lurrera, oraindik isuriditudan malkorik gozoenak, esanaz: ¡O zér esnatzea aurarena!

ANTONIO ARZÁC.

1883-ko Otsaillaren 26-ean.

ALDAREKO SAKRAMENTU GUZIZ SANTUARI

«PANGE LINGUA» EUSKERAZ

Kanta dezagun mingañaz
Gorputz orren gloria,
Adoratu alegiñaz
Odol aiñ usaria,
Pekatuaren ordañaz
Jesus-ek iñuria.

Guretzat zan jayo izan
Ama zala Birjiña,
Erakusten bizitu zan
Zerurako dotriña,
Eriotzan berriz esan
Eziñ ¡zeiñ atsegiña!

Azkenengo afarian
Anayekiñ jarriya
Legea kunplitu nayan
¡Orra zer mirariya!
Bera biyurtu da mayan
Besteen janariya.

Jaungoiko gizonak bere
Gorputz egiñ ogia
Gañera ardoa ere
Odol: ¡o zer egia!
Sinisteko orra gure
Fedearen argia.

Andia da Sakramentu
Aiñ beneragarria
Kendurikan testamentu
Zarra, jarri berria
Fedea da adimentu
Gureen giaria.

Sortzalle ta sortuari
Alabantz pozgarria
Bedeinkazio ugari
Birtuteen loria,
Biyen amoriyuari
Berdiñeko gloria. *Amen.*

PEDRO MIGUEL DE URRUZUNO.

1883-ko Otsaillian.